

'Ik zal je vertellen hoe het is om dood te gaan. Ik heb het meegemaakt en ik wil dat je weet hoe het is, omdat het helemaal niet eng is, zoals zoveel mensen denken. Toen ik nog op aarde leefde was ik bijna nooit met de dood bezig. De meeste kinderen zijn niet met de dood bezig, behalve als er een bekende is doodgegaan, waardoor ze er even over nadenken. Ik dacht altijd dat je, als je doodgaat, echt dood bent. Dood is dood, zeg maar. 'Dan is er helemaal niets meer,' dacht ik. Maar ik had nooit kunnen denken dat ik er zo naast zat. Want nu ik in de hemel ben, weet ik wel beter. Ik leef! En hoe! Dood? Nee, dat ben ik echt niet. Ja, het lichaam dat jullie als Tygo kenden, is gestorven. Maar dat is iets heel anders dan dat ik dood zou zijn. Ik en jij, wij kunnen gewoon niet doodgaan. Dat weet ik nu. Maar weet jij dat ook al? Of geloof je, net zoals ik geloofde dat, als je lichaam doodgaat, jij daarmee ook sterft?

Doodgaan is niet doodgaan zoals de meeste mensen denken. Het is het tegenovergestelde: dood is leven! Dood is leven, zoals je niet eerder meegemaakt hebt. Het is Leven met een hoofdletter L. Het is helemaal geen einde, het is eigenlijk een nieuw begin. Het is iets heel bijzonders en waarschijnlijk heel anders dan je ooit voor mogelijk hebt gehouden. Ik wil dat je dit weet, zodat jij, als het jouw tijd is om te sterven, niet bang bent. Want er is werkelijk niets om bang voor te zijn, neem dat maar van mij aan. Ik kan het weten, want ik heb het meegemaakt. Het is nu alweer een tijdje geleden, maar ik weet nog precies hoe het was om te sterven. En ik zeg het nog een keer, zodat je me goed hoort en je zeker weet dat je je niet vergist: doodgaan is niet eng! Doodgaan is je jas uitdoen, terwijl je er gewoon nog bent. Want zeg nou zelf, ik kan toch niet dood zijn, als ik je dit nu vertel? De meesten van jullie kunnen me niet meer zien of horen, maar dat betekent niet dat ik er niet meer ben. IK BEN ER GEWOON NOG!...

Ik lag in coma in het ziekenhuis, omdat ik een ongeluk had gehad. Hoewel het voor iedereen om mij heen leek alsof ik 'weg' was, was ik zo levend als een mens kan zijn. Ja, mijn lichaam werkte niet meer zoals het moest werken. Maar dat zegt niet alles. Je moet verder kijken dan het lichaam. Ik weet dat mijn familie heel verdrietig was, terwijl het eigenlijk heel goed met mij ging. Maar dat konden zij niet zien. Ik riep hen dat het goed met mij ging en dat ze zich geen zorgen hoefden te maken, maar ook dat konden ze niet horen. Het was zo anders dan jullie dachten. En zo anders dan ik had gedacht. Als je denkt dat iemand die in coma ligt niets hoort, dan heb je het mis. Als je denkt, dat iemand die in coma ligt niets ziet, dan heb je het weer mis. Ik heb iedereen gezien en gehoord, die me kwam bezoeken. Gek hè, terwijl mijn ogen dicht waren kon ik toch alles zien. 'Hoe is dat mogelijk?' denk je waarschijnlijk. Ik zal je iets vertellen: veel mensen denken dat ze hun lichaam zijn. Maar de waarheid is, dat je je lichaam helemaal niet bent. Je hébt een lichaam. En dat is een groot verschil. Jij zit erin, dat deel van jou, dat altijd levend blijft, dat deel bewoont je lichaam. Dat heet je ziel. Ik heb met mijn ziel alles kunnen zien en kunnen horen. Je ziel is eigenlijk wie je bent, wie je werkelijk bent. Niet je lichaam. Vergeet je lichaam maar. Dat heb je maar voor eventjes te leen en dat gaat dan dood. Maar jouw ziel, en mijn ziel gaan niet dood. Daarom ben ik er nog en kan ik je nu dit verhaal vertellen.'

IK BEN ER GEWOON NOG

Ervaringen van een jongetje dat doodging

FOTOGRAFIE: Unsplash / Aangeleverd

Dit is een fragment uit het boek. 'Ik ben er gewoon nog'. Geschreven door Nicolette van Nieuwenhuizen en Tygo. Tygo is 11 jaar wanneer, door een ongeluk, zijn reis op aarde eindigt. Nicolette, zijn oude kleuterjuf, zit op een dag te mediteren als tot haar verbazing Tygo verschijnt. 'Ik moet je iets vertellen!' zegt hij. Dat 'iets' groeit uit tot een boek. Ik interview Nicolette.

NICOLETTE VAN NIEUWENHUIZEN

Het moment dat je Tygo zag, was dat voor het eerst dat jij contact had met een overledene?

‘Ik ben al vanaf mijn jeugd geïnteresseerd in spiritualiteit en ik mediteer dagelijks. Maar mijn ‘luikje’ naar de lichtwereld is spontaan opengegaan na het overlijden van een goede vriend van mij in 2008. Toen hij net overleden was, waakte onze vriendengroep om de beurt bij zijn lichaam. Het was middernacht toen ik aan de beurt was om te waken in het atelier waar hij lag opgebaard. Er heerste een hele serene stilte, er brandden kaarsen en in de hoek stond de rieten, met stof beklede kist. Op het moment dat ik voor het voeteneinde stond, voelde ik een hele sterke energie. Hierop vroeg ik in gedachten: ‘Zijn hier engelen aanwezig?’ Tot mijn grote verrassing kreeg ik luid en duidelijk antwoord: ‘En óf hier engelen zijn. In de stilte wordt het onzichtbare zichtbaar.’ Ik wist niet wat me overkwam, en sindsdien sta ik in verbinding met de lichtwereld en ontvang ik boodschappen van engelen en overledenen. Ik ‘hoor’ die boodschappen in mijn hoofd en verwerk dat via automatisch schrift op papier. Ik ga zitten en schrijf op wat ik doorkrijg. Dit kan zo snel gaan, dat het schrijven samenvalt met wat ik doorkrijg. Deze boodschappen deel ik vaak op mijn website en facebookpagina. Dit contact met de lichtwereld heeft mijn leven echt totaal veranderd. Deze boodschappen en het schrijven van het boek hebben mij gemaakt tot wie ik nu ben en ze zijn een heel groot onderdeel van mijn missie op aarde: mensen helpen herinneren wie ze werkelijk zijn, zielen vol liefde en licht, die niet kunnen sterven.’ Vanaf 2008 sta ik dus in contact met de lichtwereld en voordat Tygo in 2011 aan mij verscheen, lieten de engelen mij weten, dat ze me zouden helpen met het vinden van mijn levensopdracht. En dat bleek schrijven te zijn. Ze vertelden me dat ik een boek moest gaan schrijven, en het enige dat ik behoefde te doen, was luisteren en opschrijven wat ik ingefluisterd kreeg. Zo is het begonnen.’

‘Tygo’s ouders hebben mij alle ruimte gegeven voor het schrijven van dit boek’

Is dat ook zoals het met Tygo gebeurd is?

‘Toen Tygo voor het eerst bij mij kwam, was dat tijdens één van mijn meditaties en ik ‘zag’ hem. Hij verscheen voor mijn ‘geestesoog’ zoals dat heet. De eerste keer was kort nadat hij overleden was. Ik weet nog hoe blij hij was om te merken, dat er eindelijk iemand was die hem hoorde. Kort daarna vroeg hij me: ‘Wil je mijn ouders laten weten dat het goed met me gaat en ze vertellen dat ik er gewoon nog ben?’

Deed je dat?

‘Nou, dat vond ik best lastig. Het was niet heel lang na het ongeluk. Tygo was net overleden, zijn ouders waren nog volop in rouw. Ik vond dat niet het moment om hen te laten weten dat hij aan mijn ‘verschijnen’ was. Ik heb ze wel een kaart gestuurd met troostende woorden en mijn medeleven geuit.’

Maar je hebt wel een boek met hem geschreven, kun je vertellen hoe dat ontstaan is?

‘Voordat hij mij echt de vraag heeft gesteld om met mij een boek te schrijven, is hij nog een paar keer langs geweest. Ik had hem een goede ‘reis’ gewenst en het verbaasde me dat hij steeds terugkwam. Op een gegeven moment stelde hij mij de vraag: ‘Nicolette, zou je met mij een boek willen schrijven over hoe het is om dood te gaan? Dan vertel ik het jou en dan schrijf jij het op.’ Daar heb ik onmiddellijk ja op gezegd. Maar het heeft wel even geduurd voordat ik ben begonnen. Ondertussen lieten de engelen en Tygo mij niet met rust. Ze bleven ‘aankloppen’: ‘Wanneer ga je nou schrijven, Nicolette? Wanneer pak je je pen op?’ Zoals ik al zei heeft dit hele proces mij ook gemaakt tot wie ik ben. Niet alleen schreef ik Tygo’s verhaal op. Ik ‘moest’ voor mijzelf ook een aantal obstakels over-

winnen. Ik was onzeker en had gebrek aan vertrouwen en doorzettingsvermogen. En het leerde mij om van mijn hoofd naar mijn hart te gaan. Zo werd mijn vertrouwen steeds groter. Daarbij werd ik ook vanuit de lichtwereld gesteund. Ik kreeg namelijk visioenen. En dat dat me overkomen is, is een groot geschenk. Zo zag ik mezelf voor een grote boekenkast staan, toen er spontaan een boek uit de kast op de grond viel. Ik pak het en zie dat mijn naam erop staat. Ik heb dit boek geschreven! Als ik het terugzet in de kast zie ik dat er nog meer boeken staan allemaal met mijn naam erop. Dan hoor ik een stem zeggen: ‘Zie je wat een werk je te doen hebt, Nicolette? Verspil je tijd niet en ga aan de slag.’ Zo ben ik ben dus begonnen met schrijven, soms met tussenpozen. Dan legde ik het weer een tijdje weg, maar Tygo kwam elke keer weer terug.’ Lange tijd wisten alleen mijn naasten van het schrijven van dit boek. Pas toen het vergevorderd was, durfde ik ook mensen die iets verder van me afstonden te vertellen waar ik mee bezig was. Het voelde alsof ik met de billen bloot moest, en dat was zeker in het begin erg spannend, maar de reacties waren heel positief.

Tygo vertelt je hoe hij het heeft ervaren om te sterven en hoe het in de hemel is. Heeft hij je dingen verteld die je nog niet wist?

‘Ja, hij heeft me bijvoorbeeld verteld dat je er als ziel voor kunt kiezen om een engel te worden, dat wist ik niet.’

Nee, dat wist ik ook niet. Ik dacht dat mensen als ze overlijden de gids van andere mensen kunnen worden, maar dat een engel nooit op aarde geleefd heeft.’

‘En hij heeft me verteld dat je als ziel eigenlijk altijd meewerkt aan het grote bewustzijn. Je kunt ervoor kiezen om te reïncarneren, maar zelfs als je helemaal ‘klaar’ bent en niet meer naar de aarde hoeft, help je vanuit ‘daar’ nog mee. En hij heeft een prachtig beeld geschetst hoe hij nog steeds verbonden is met zijn familie hier op aarde, met zijn ouders en zijn broer. Wat voor hem zichtbaar is als licht: iedereen is via lichtstralen met elkaar verbonden. Wat ik ook niet wist: dat je als ziel, vóór je incarneert, eerst je beschermengel ontmoet.

Waar ik moeite mee had was toen het verhaal ineens over mij ging. Ik dacht, moet dit nou? Eerst had ik mijn ego los te laten en toen kon ik zeggen: oké, we zien wel waar het heen gaat. Tygo vertelde in dat stuk dat hij ook een tijd mijn beschermengel is geweest, dat dat onderdeel was van zijn leerproces. Dat was een grote verrassing voor mij, heb ik niets van gemerkt.’

Als jij schrijft, schrijf je dan in één keer door en lees je later terug wat er staat, of kun je tijdens het schrijven dingen vragen?

‘Het vertellen van Tygo en het schrijven gaat achter elkaar door, ik stel ook geen vragen. Dit is het verhaal.’

Had je achteraf ook geen vragen? Ik kan nu al 100.000 dingen bedenken die ik wil weten.

‘Grappig dat je dat vraagt, ik krijg die reactie vaker. Mijn man zegt ook wel eens: ‘Vraag eens dit of vraag eens dat.’ Dan zeg ik: ‘Ja maar André, dat zijn jóuw vragen.’ Ik heb die behoefte niet, zo zit ik niet in elkaar. Maar ook mijn uitgever Edith had nog wel wat vragen toen ze het manuscript had gelezen. Zij wilde bijvoorbeeld weten hoe het zat met de tijd. In het boek komen tijdsbegrippen voor zoals bijvoorbeeld gisteren of vandaag. Maar er wordt ook gezegd dat tijd niet bestaat, dat het een ‘aardse uitvinding’ is. En Tygo omschrijft zijn gesprekken met God, hij beschrijft God als een persoon. ‘Hoe kan dat dan?’ vroeg Edith. Want naar mijn idee is God alleen maar licht en liefde, is Hij de bron! Ik ben toen contact gaan maken met de lichtwereld en heb antwoord gekregen op die vragen van de engelen van bewustwording van mens-zijn. Edith heeft dat gelezen en zei direct: ‘Al mijn vragen zijn beantwoord.’ Deze antwoorden staan ook als toelichting achter in het boek.’

Waar ik nieuwsgierig naar ben, en ik weet niet of ik dat in jouw boek heb gelezen of ergens anders, maar klopt het dat je nooit ‘per ongeluk’ dood gaat?

‘Wat Tygo in het boek vertelt, is dat het moment van sterven vaststaat. Voordat jij naar aarde gaat heb je dit als ziel afgesproken. In je leven heb je één of meerdere beschermengelen die jou begeleiden op je pad. Jij hebt wel altijd een vrije wil, waar ze zich niet in zullen mengen. Maar gebeurt het dat jij op een kruispunt wordt aangereiden en het is nog niet jouw tijd, dan zullen ze dat wél tegenhouden.’

Dat is toch een ongelooflijke troost, dat neemt toch al je bezorgdheid over je kinderen weg. Voor mij in ieder geval.

Ik denk, dat jij dat zo diep van binnen kunt voelen door wat er met Benja gebeurd is en jouw proces daarna. Ik denk niet dat heel veel mensen dat zo kunnen zien.

Nee, dat weet ik.

Maar het is wel mooi en dat is ook waarom Tygo wilde dat ik dit boek met hem ging schrijven. Omdat zoveel mensen bang zijn om dood te gaan. Hij zegt: ‘er is niets om bang voor te zijn, doodgaan doet geen pijn. Het enige wat we moeten doen, is ons herinneren wie we werkelijk zijn. Dit lichaam is enkel ons voertuig, onze jas, en die gaat dood. Maar wij zijn zielen en wij gaan altijd door, wij kunnen niet sterven.’

Uiteindelijk is het boek er gekomen en heb je het aan de ouders van Tygo verteld. Hoe heb je dat aangepakt?

‘Hij kwam een keer bij me, en ik voelde dat er iets was. Hij vroeg me om contact op te nemen met zijn moeder, net zoals hij dat een paar jaar daarvoor had gevraagd. Ik twijfelde nu geen moment. Ja, dat wil ik doen, zei ik hem, maar heb je ook een idee hoe? Wat stel je voor? Nou, gewoon, je belt haar op en zegt dat wij contact hebben, zei hij. Tja, zo makkelijk kan het zijn, dacht ik toen. Hij gaf ook direct aan dat ik me geen zorgen hoefde te maken over haar reactie. Ook

‘Wil je mijn ouders laten weten dat het goed met me gaat en ze vertellen dat ik er gewoon nog ben?’

had hij nog een boodschap voor zijn ouders, dus die heb ik opgeschreven. Ik weet het nog goed, het was op een vrijdagochtend. Ik had de hond uitgelaten en vond half elf wel een mooi moment om te bellen. Tygo's moeder nam op, en ik vroeg haar of ze nog wist wie ik was. Dat wist ze! Ik wil je vertellen dat ik na zijn overlijden contact heb gekregen met Tygo. Punt, dat was het, verder heb ik niks meer gezegd. Dat was meer dan genoeg, vond ik. En dat kwam wel binnen, maar ze stond er direct voor open.

We hebben vervolgens een uur aan de telefoon gesproken, ze was heel ontroerd. Ze vertelde dat ze Tygo kort na zijn overlijden ook gevoeld had en dat ze graag weer meer 'contact met hem zou willen hebben.' Maar ze gaf aan veel te druk te zijn geweest. Dat sloot mooi aan op wat Tygo mij verteld had. Toen ik hem vroeg waarom ik precies nu contact moest zoeken, antwoordde hij: 'God zegt dat nu de tijd is.' En zijn moeder beaamde letterlijk: 'Je had niet eerder moeten bellen, dan was ik veel te druk geweest.' In dit gesprek vroeg ze mij ook: 'Maar waar hebben jullie het dan allemaal over?' Ik was nog niet van plan om haar in het eerste gesprek te vertellen over ons boek, maar nu vroeg ze ernaar. 'Als je het echt wil weten, we schrijven samen een boek...' Ze begreep het. Als kind al wilde hij altijd iedereen helpen. Sindsdien hebben we contact gehouden. Zij en Tygo's vader hebben mij alle ruimte gegeven voor het schrijven van dit boek. Ik heb wel overlegd over de cover en ze het manuscript laten lezen, maar ze waren heel duidelijk: dit is jouw/jullie project. Ze hebben me nog heel veel dingen verteld die hen zijn overkomen waarin Tygo zijn ouders heeft laten weten: 'Ik ben er nog.'

Heb je nog contact met Tygo gehad nadat het boek klaar was?

'Het contact werd wel duidelijk minder, maar er gebeurde ook nog iets bijzonders nadat het boek was uitgekomen. Ik werd overstelpt met zoveel mooie en ontroerende reacties van mensen. Dat had ik totaal niet aan zien komen. Het was overweldigend. Tygo gaf aan dat hij dat wist en voelde. Hij vertelde me dat hij er vaak bij is als het boek gelezen wordt. 'Vaak kom ik niet alleen mee', vertelde hij mij, 'maar breng ik de ziel van de overleden dierbare van de lezer mee. En samen met de beschermengel van de lezer helpen we hem het verhaal vanuit hart te lezen.'

We houden dus wel contact, maar het is minder. Tygo heeft zijn boodschap verteld. Zijn verhaal gaat niet alleen over de dood, maar juist ook over het leven. Hij vertelt kort wat hem overkomen is, hoe het stervensproces is gegaan, maar het gaat hem er vooral om dat we weten waarom we op aarde zijn en wie we eigenlijk zijn. Dat alle dingen die ons 'overkomen' vaak een bedoeling hebben. De positieve én de negatieve dingen, en dat je daar als ziel alleen maar van kunt leren. En dat het uiteindelijk de bedoeling is dat we steeds dichterbij ons hart komen, ons steeds beter beseffen dat we liefde zijn én dat we dat gaan belichamen.

Dat is ook iets wat ik geloof: dat als we als mensheid steeds meer de weg van het hart gaan. Als we ons werkelijk kunnen overgeven aan de bron, aan het goddelijke, dan kunnen er magische dingen gebeuren.'

'Er is niets om bang voor te zijn, doodgaan doet geen pijn. Het enige wat we moeten doen, is ons herinneren wie we werkelijk zijn'

Ik ben er gewoon nog

Naast het schrijven van boeken geeft Nicolette ook lezingen over haar boek en ze maakt luisterkindafstemmingen, waarbij ze op afstand elke levensvraag kan beantwoorden.

Bekijk haar website voor alle informatie over haar en haar boek www.remembranceofsoul.com